

[Sønderby]

mindre for at læse de grønne hæfter, der ligger henede bagved, og se, hvad der egentlig er sket i Folketinget. Hvis forespørgerne havde fulgt med i, hvad der er sagt og skrevet, ville de vide, at den række af spørgsmål, de stiller i dagens tekst, allerede er besvaret.

Jeg kunne egentlig slutte nu. Talrige debatter, dynger af spørgsmål og svar vedrørende disse emner viser, at alle aspekter er belyst, og der kan ikke komme noget nyt frem i dag. Ikke engang det, man måske har til formål: at forskrække folk, at sprede mistillid til NATO, vil lykkes.

Nu har jeg lagt mærke til, at hr. Albrechtson har henvist til det danske mindretal syd for grænsen og henvist til en konference, der har været i Åbenrå. Jeg var også inviteret til den, men da jeg så, hvem der var indbyder til den, havde jeg ikke lyst til at tage del i den. Det er da muligt, at et mindretal af mindretallet syd for grænsen har været med til den konference, men det må stå for deres egen regning, der var med til den.

Forsvarsministerens svar på forespørgslen kunne udmærket dække Venstres synspunkter og svar på spørgsmålene, men jeg vil dog alligevel komme med et par kommentarer.

Vi har nu i 40 år været medlem af NATO, og det har vist, at vi valgte rigtigt i 1949, da vi meldte os ind i den alliance. Den har sikret fred i vor verdensdel i den længste periode i europæisk historie, og det glemmer fredsforskerne, og det glemmer fredsaktivisterne, og det glemmer SF og VS. Befolkningens tillid til NATO-samarbejdet bliver heller ikke svækket af, af VS og SF prøver på at skabe tvivl om f.eks. atomvåben på dansk jord, om retningslinjer, om tildeling af våben og om danske officerers rolle i enhedskommandoen.

Den debat, Folketinget havde i forbindelse med oprettelsen af NATOs enhedskommando for den sydlige del af NATOs nordregion, var præget af meget stor enighed. Det håber jeg også at debatten i dag vil resultere i, og det tyder det også på.

Daværende udenrigsminister J. O. Krag og forsvarsminister Poul Hansen lagde stor vægt på, at vi fællesskab med den øvrige frie verden søgte at sikre vor frihed og vor fremtid. Forsvarsminister Poul Hansen sagde i debatten den 7. december 1961-62, det står i sp. 1511:

»Det er blevet hævdet, at ændringerne i nordregionens kommandostruktur skulle tjene aggressive formål. Som allerede fremhævet af udenrigsministeren savner sådanne påstande ethvert grundlag. NATO-samarbejdet er rent defensivt, . . . «.

Senere siger forsvarsministeren i samme spalte:

»Men vi har en klar interesse i at kunne værne vort eget område, og NATO har en lige så klar interesse i, at det danske område ikke går tabt. Det kan ikke være en trussel eller aggression mod nogen, at vi søger at disponere vore styrker og indrette deres ledelse således, at dette forsvarsformål bedst muligt opnås.«

Vi behøver heller ikke at være ret meget militærekspertes for at kunne se, at forsvaret af Danmark hænger sammen med Slesvig-Holsten, og derfor må det betragtes som én opgave, og det er samlet under én hat, og hr. Thoft har jo været med. Forsvarsudvalget i Rendsborg ved, hvordan det fungerer.

Vor selvstændighed i dette samarbejde giver sig altså udtryk i, at vi har valgt og fortsat vælger at stå fast på, at vi ingen atomvåben skal have på dansk jord i fremtid, og det er blevet respekteret af vore allierede, men så går vor kompetence altså heller ikke længere.

Som forsvarsministeren har sagt det, hverken kan eller skal vi gøre rede for, hvordan andre lande sikrer deres frihed, hvilke våben de har. Når vi altså ikke har atomvåben her, er det lidt søgt at spørge, om vore officerer uddannes i at bruge atomvåben i praksis.

Vi ved meget vel, at vore modstandere har sådanne våben, og det er nødvendigt at lære, hvordan man beskytter sig imod disse våben, men man øver vel ikke i, hvordan man skal bruge dem. Der er altså heller ikke nogen forskrækkelse at hente her. I øvrigt har besvarelsen af en stribe spørgsmål fra fredsforskeren hr. Thoft jo allerede klarlagt disse spørgsmål. Det er jo heller ikke chefen for enhedskommandoen, der beordrer brug af atomvåben. Det gøres, som forsvarsministeren har sagt, af de politiske myndigheder i medlemslandene. Kommer der forslag fra militærmyndigheder, er vi altså fuldt sikret den politiske indflydelse.

1986 har været FN's fredså, og alle uanset partifarve ønsker fred. Det skal vi også arbejde for i 1987 og 1988. Men det gør man ikke ved at mistænkeliggøre eksempelvis